

Hotelejer ved et tilfælde

– Jeg skulle helt sikkert ikke være hotelejer, siger Chéri Rasmusson, der alligevel skiftede et vellønnet job ud med en mere usikker levevej i Sydfrankrig, hvor hun arrangerer ophold for hjertepatienter og andre med særlige behov. Og hun har overhovedet ikke fortrudt.

Tekst og foto:
SØREN SKARBY
soendag@soendag.dk

Ferieturen gik gennem det sydlige Frankrig – dér, hvor Pyrenæerne stikker sine stejle toppe op. På vejen havde Chéri Rasmusson og hendes mand, Gert, overnattet i den lille by Axat. En af den slags byer, hvor verden bliver kogt ned til en suppeterning. Står man med ryggen til det 200 år gamle hotel – der er kun det samme ene – ligger bageren lige til venstre og lidt længere oppe også den lokale tobaksforretning. På modsatte side af gaden ligger rådhuset, biografen, slag-

teren, købmanden og caféen på striben. Og så har man ikke brug for mere. Gennem byen buldrer floden Aud. Lyden er der, lige så snart man åbner et vindue eller går udenfor, kun afbrudt af timeslagene fra kirken.

Chéri og Gert gik dengang igennem den lille by og talte om, at det her kunne være et sted, hvor det ville være godt at blive gamle sammen. Derefter fortsatte ferieturen, men et stykke oppe af Atlanterhavskysten blev bilen vendt. Noget trak.

– Sommerferien i 2002 er den dyreste ferie, jeg nogensinde

har holdt, ler Chéri, der er 51 år. – Vi kørte nemlig tilbage til Axat og købte en ejerlejlighed.

Siden holdt parret deres ferier i Axat, fik venner i byen og faldt mere og mere ind i den sydfranske rytme. Og de er ikke de eneste udlændinge, der har fået øje på den lille fine plet. Efterhånden har både englændere, amerikanere og danskere anskaffet lejlighed eller hus i byen. Nogle få blev endda fastboende. En af dem var hotellets ejer. En dansker, der måtte sætte det til salg på grund af sygdom.

– Jeg skulle helt sikkert ikke være hotelejer, siger Chéri overbevisende.

– Men så begyndte jeg at tænke over det...

Chéri er uddannet lægemiddelkonsulent og havde et velbetalt job som medicotekniker. Hun bistod med den tekniske del, når læger indopererede pacemakere i folk, som havde haft hjertestop og livstruende hjerterytmeforstyrrelser.

Det arbejde gav hende indblik i, hvor skrøbeligt livet kan være, og det tydeliggjorde sandheden i, at hvis man vil opleve noget,

Der bor kun cirka 700 mennesker i Axat.

”

De var så bange for at dø, at de var blevet bange for at leve. Nogle af dem turde ikke bevæge sig uden for deres egen baghave

skal det ikke udsættes. Det er aldrig til at vide, hvornår det er slut.

Livsgnistens tilbage

Når hun senere i forløbet hjalp med den sidste tilpasning af pacemakeren, mødte hun ofte mennesker, der var blevet angste.

– De var så bange for at dø, at de var blevet bange for at leve. Nogle af dem turde ikke bevæge sig uden for deres egen baghave.

– Det var dét, der satte tankerne i gang om, at jeg skulle være hotel- og rejsebureau ejer. For

hvad hvis jeg kunne give folk livsgnist og modet tilbage?

En plan begyndte at tage form. Det lille hotel ville ikke indbringe nok, hvis de 10 dobbeltværelser kun stod klar til tilfældige forbipasserende.

Grupperejser for mennesker med særlige behov blev lønsingen. Her kunne Chéri bruge en del af sin erfaring fra sit job. Men så var der restauranten. Ethvert ordentligt hotel i Frankrig må have en a la carte-restaurant. Chéris mand, Gert, har altid elsket at jonglere med gryderne i et køkken. Altså blev han sendt

på et kursus i haute cuisine og er nu hotelkøkkenets eneheriker.

Chéri sagde sit job op og sprang i 2009 ud i at blive fuldtidshotelejer. Huset i Nordsjælland blev lejet ud, og de flyttede permanent ind i deres ferieejendom. Chéri etablerede rejsebureauet Care in Mind, der arrangerer rejser for sygdomsramte og deres partnere. De første rejser var for hjertepatienter – dem, hun kendte bedst.

– Jeg er selvfølgelig nødt til at tjene penge, men det bærer næsten lønnen i sig selv at se dem blomstre op igen. Hjerte-

patienter kan sagtens tage på vandretur i bjergene, hvis rammerne er trygge. Det giver dem selvtilid, og jeg bliver simpelt hen så glad af det, siger Chéri.

Hvis bare han var død

– Det er aldrig kun den ene i et par, der rammes af sygdom. Jeg har mødt pårørende, som inderst inde ønskede ægtefællens død, så de selv kunne slippe for altid at skulle være angste. Det er nok en af de mest forbudte tanker, man kan tænke, men her er det tilladt at sige det. Altså ikke lige op i ansigtet på sin livs- ▶

– Sproget har jeg primært lært ved at være nødt til at tale det, siger Chéri.

”

Jeg er selvfølgelig nødt til at tjene penge, men det bærer næsten lønnen i sig selv at se gæsterne blomstre op

ledsager, men til de andre pårørende. Her er man aldrig alene, fortæller Chéri og understreger, at en del af sådan en rejse er, at deltagerne også får et netværk med hjem.

Hendes rejsebureau arrangerer nu også rejser for synshandicappede, demensramte, parkinson- og sklerosepatienter samt folk, der vil tabe sig.

Hver patientgruppe er en ny udfordring, fordi turene i omegnen og maden fra køkkenet skal tilrettelægges, så alles behov bliver opfyldt. Men

forberedelserne rummer også fornøjelser. Blandt andet når Chéri tager rundt i området for at finde lokale råvarer.

– Jeg er jo nødt til at smage på det først, ler Chéri og henter en to år gammel gedeost i køkkenet. Den er blevet vendt hver eneste dag og sprayet med chardonnay.

Kun ét sprog

Chéri elsker at gå på markeder i de små byer og bevæger sig hjemmefant mellem boderne, hvor hun udveksler bemærk-

ninger med sælgerne. Sproget har hun primært lært ved at være nødt til at tale det. Blandt andet fordi fransk bureaukrati kun forstår et eneste sprog: fransk! Og det er ikke så få tilladelser og godkendelser, der skal til for at drive et hotel.

Livet i Axat kan føles småt, men Chéri nyder det.

– Når jeg har brug for et ordentligt udvalg af forretninger og vil mærke storbypulsen, har jeg kun 50 kilometer ind til Perpignan. Vi tager turen en gang imellem. Både for at købe ind til

hotellet og for at gå på restaurant og for en gangs skyld være dem, der bliver forkælet.

Hotelejereren har med tilværelsen i det sydfranske fundet en formel, der passer hende rigtig godt. Men på et enkelt punkt fraviger den den oprindelige plan, der blev grundlagt på gaden i Axat. Når pensionisttilværelsen engang skal rulles ud, vil parret tilbage til Danmark, hvor deres familie og ikke mindst deres søn bor.

– Men det er der heldigvis længe til, griner Chéri. ■